

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Cooperació eclesial

En la darrera dècada dels anys seixanta, l'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana (OCSHA) envià 1.121 sacerdots diocesans a l'Amèrica Llatina i, en la primera dècada del present segle, 119. Dels 333 que hi resten, 19 pertanyen a diòcesis amb seu a Catalunya. La tendència actual, però, és d'inversió d'aquest flux cooperatiu.

En aquest diumenge, que algunes institucions anomenen «Dia d'Hispanoamèrica», ens pot ser útil de recordar un dels paràgrafs conclusius del document d'Aparecida de l'any 2007, que és una còpia de l'encíclica *Evangelii nuntiandi* (1975): «**Recuperem, doncs, el fervor de l'Esperit.** Conservem la dolça i confortant joia

d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar amb llàgrimes als ulls. Fem-ho —com Joan Baptista, com Pere i Pau, com els altres apòstols, com una multitud d'admirables evangelitzadors al llarg de la història de l'Església— amb un impuls interior que ningú ni res no pugui extingir. Que sigui aquesta l'alegria més gran de les nostres vides lliurades. I que el món del nostre temps —que cerca a vegades amb angoixa, a vegades amb esperança— pugui rebre la Bona Nova, no d'evangelitzadors tristos i desanimats, sinó de ministres de l'Evangeli, la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut en ells la joia del Crist i que accepten de jugar-se la vida perquè el Regne de Déu sigui anunciat i l'Església implantada al cor del món.»

Diumenge II de Quaresma | Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi (22,1-2.9a.10-13.15-18).

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els radis del país, per a beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat."»

Salm responsorial (Salm 115)

Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell que va lliurar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells que volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

2

full

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe | Mn. Marc Majà i Guiu

L'episodi del sacrifici d'Isaac és un dels que han fet córrer més tinta de tota la Bíblia. El text ens provoca una pregunta ben clara: quina mena de Déu és aquest que demana el sacrifici d'un fill?

Cal dir una cosa fonamental: el sacrifici d'Isaac no es pot comprendre adequadament si no es llegeix fins al final i, encara més, si no es llegeix a la llum de la Bíblia sencera. Expliquem-ho. En primer lloc, la conclusió de l'escena en capgira completament el significat: «Déu és Déu de vius i no de morts», dirà l'àngel a Abraham. És a dir, el sacrifici que Déu demana a Abraham no és la sang del seu fill, sinó la vida. Abraham aprendrà en aquest episodi a posar la vida del seu fill estimat en mans de Déu, un Déu de vius i

no de morts. Es pot dir fins i tot que, en aquest moment dramàtic de la vida d'Abraham, ell està aprenent a ser pare, això és, a no voler posseir ni dominar la vida del seu fill Isaac, sinó a deixar-la confiadament en mans de Déu.

I això ens porta al segon pas: llegir aquesta escena a la llum de la Bíblia sencera. El Nou Testament ens mostra com Déu, arribada la plenitud dels temps i mogut pel seu amor envers la criatura humana, no dubtarà a lliurar-nos la vida del seu Fill únic per a la nostra salvació. I amb això, certament, la història s'haurà invertit completament. Ja no és l'home qui ofereix la vida dels seus estimats a Déu; és Déu qui lliura el seu Fill per donar-nos vida.

L'Esperit que convenç el món pel que fa al pecat |

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el discurs de comiat als seus deixebles, Jesús promet l'Esperit Sant, l'Esperit de la veritat, el defensor, i en aquest context diu aquestes paraules: *Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré. I quan ell vindrà, posarà el món en evidència pel que fa al pecat, a la justícia i a la condemna* (Jn 16,7-8).

La realitat del pecat en el cor de la persona és un misteri d'iniquitat. Ningú no pot dir que en el seu cor no ha experimentat mai el misteri del pecat, com a temptació o com a realitat a la qual sucumbeix. Però, al mateix temps, és propi de la nostra condició humana, en quant immersos en el pecat, tenir una idea feble d'aquest. L'ambient de pecat que entre tots anem forjant no ens ajuda a veure el pecat en nosaltres mateixos, i per això podem caure en les excuses fàcils del «tots ho fan», «no cal preocupar-se», «qui sap què és el bé i què és el mal»...

Reconèixer els nostres pecats, descobrir la iniquitat pròpia del pecat, escoltar la veu clara de la consciència, acollir la crida a la conversió que el Senyor ens fa; tot això té un protagonista en el més pregon del nostre cor: l'Esperit Sant que ens convenç del nostre mateix pecat. Perquè l'obra pròpia de l'Esperit Sant és l'actualització de l'obra de la salvació de Crist. Crist és el salvador dels homes, el qui amb el poder de la seva sang vessada en la creu ens allibera del pecat i de la

mort. Però, com puc acollir la seva salvació si no reconec en mi la força del pecat? Com puc ser d'aquells dels quals diu Jesús: *No he vingut a cridar els justos a convertir-se, sinó els pecadors* (Lc 5,32), si no em reconec pecador en el més pregon del meu cor? En l'obra de l'Esperit Sant, aquest convèncer pel que fa al pecat, «descobrim un doble regal: el do de la veritat de la consciència i el do de la certesa de la redempció. L'Esperit de la veritat és el *Paraclitus*, el Defensor» (beat Joan Pau II, *Dominum et vivificantem*, 31).

La conversió pròpia de la Quaresma demana el reconeixement del pecat en la nostra vida. I aquesta és una condició *sine qua non* per a la revitalització de la nostra vida personal i eclesial. Ja el papa Pius XII deia: «El pecat d'aquest segle és la pèrdua del sentit del pecat... Restablir el sentit just del pecat és la primera manera d'afrontar la gran crisi espiritual que afecta l'home del nostre temps.»

El pecat és el primer enemic de l'home. I al pecat hi va unida la mort: *Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort* (Rm 5,12). Pecat és no respondre amb amor a l'Amor de Déu. L'home ha estat creat per Déu i en ell troba el sentit darrer de la seva vida. L'home solament subsisteix en relació amb Déu. L'home és essencialment relació amb Déu i per això el pecat és desastre i fracàs radical. L'Esperit Sant ens convenç del nostre pecat i de la misericòrdia de Déu.

Agenda litúrgica de la setmana

4 ■ Diumenge II de Quaresma / Cicle B. Sant Casimir, laic (†1484).

Lectures: Gènesi 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Salm 115 / Romans 8,31b-34 / Marc 9,2-10

Litúrgia de les hores: Setmana II

5 ■ Dilluns. Sant Focas, màrtir (†329).

Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38

6 ■ Dimarts. Sant Oleguer, bisbe (c. 1060-1137).

Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm

49 / Mateu 23,1-12

7 ■ Dimecres. Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs (†203).

Lectures: Jeremies 18,18-20 / Salm 30 / Mateu 20,17-28

8 ■ Dijous. Sant Joan de Déu, religiós (†1550).

Lectures: Jeremies 17-5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

9 ■ Divendres. Sant Pacià, bisbe (†390). Santa Francesca Romana, religiosa (†1440). Sant Candi, màrtir.

Lectures: Gènesi 37, 3-4. 12-13a.

17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

10 ■ Dissabte. Sant Simplicí, màrtir (†483).

Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32

11 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle B. Santa Òria, verge (†1070). Sant Eutimi, bisbe (†840).

Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1Corintis 1,22-25 / Joan 2, 13-25

Quaresma 2012: una síntesi del missatge del Sant Pare

Qui vulgui llegir el missatge sencer el trobarà reproduït en altres publicacions o bé a internet. Per tal d'encabir-lo dins l'espai disponible s'han suprimit blocs de text i les referències de les citacions.

La Quaresma ens ofereix un cop més l'oportunitat de reflexionar sobre el cor de la vida cristiana: la caritat. És un temps propici perquè, amb l'ajuda de la paraula de Déu i dels sagraments, renovem el

nostre camí de fe, tant personal com comunitari. Es tracta d'un itinerari marcat per la pregària i el comparir, pel silenci i el dejuni, tot esperant de viure l'alegria pasqual. Aquest any vull proposar algunes reflexions a la llum d'un text bíblic breu tret de la Carta als Hebreus: **«Fixem-nos els uns en els altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres»** (10,24). M'aturo en el verset 24, que, en poques paraules, ofereix un ensenyament preciós i sempre actual sobre tres aspectes de la vida cristiana: l'atenció al proïsme, la reciprocitat i la santedat personal.

1. «Fixem-nos»: la responsabilitat amb el germà

El primer element és la invitació a *fixar-se*: el verb grec emprat és *katanoein*, que significa 'observar bé', 'estar atents', 'mirar conscientment', 'adonar-se d'una realitat'. El trobem en l'Evangeli, quan Jesús invita els deixebles a *fixar-se* en els ocells del cel, que no treballen i són objecte de la sol·lícita i atenta providència divina, i a *adonar-se* de la biga que hi ha en el nostre ull abans de veure la brossa de l'ull del germà. Ho trobem també en un altre passatge de la mateixa Carta als Hebreus, com a invitació a «fixar la nostra mirada en Jesús», l'Apòstol i Summe Sacerdot de la nostra fe.

Per tant, el verb que obre la nostra exhortació invita a fixar la mirada en l'altre, sobretot en Jesús, i a estar atents els uns als altres, a no mostrar-nos estranys, in-

diferents al destí dels germans. Això no obstant, ben sovint preval l'actitud contrària: la indiferència o el desinterès, que neixen de l'egoisme, encobert sota l'aparença del respecte per l'«esfera privada». També avui ressona amb força la veu del Senyor que ens crida a cadascun de nosaltres a fer-nos càrrec de l'altre. Si conreem aquesta mirada de fraternitat, la solidaritat, la justícia, així com la misericòrdia i la compassió, brollaran de manera natural del nostre cor.

L'atenció a l'altre comporta desitjar el bé per a ell o ella en tots els aspectes: físic, moral i espiritual. La cultura contemporània sembla haver perdut el sentit del bé i del mal, per la qual cosa cal reafirmar amb força que el bé existeix i venç, perquè Déu és «bo i fa el bé». El bé és qui suscita, protegeix i promou la vida, la fraternitat i la comunió. La responsabilitat amb el proïsme significa, per tant, voler el bé de l'altre i fer-lo, desitjant que també ell s'obri a la lògica del bé; interessar-se pel germà significa obrir els ulls a les seves necessitats.

Què és el que impedeix aquesta mirada humana i amorosa envers el germà? Ben sovint són la riquesa material i la sacietat, però també el fet d'anteposar els nostres interessos i les nostres preocupacions a tota la resta. Mai no hem de ser incapaços de «tenir misericòrdia» amb qui sofreix; les nostres coses i els nostres problemes mai no han d'absorbir el nostre cor fins al punt de fer el sord al crit del pobre.

El fet de *fixar-se* en el germà comprèn a més la sol·licitud pel seu bé espiritual. I aquí vull recordar un aspecte de la vida cristiana que, a parer meu, ha caigut en l'oblit: la correcció fraterna amb vista a la salvació eterna. Avui som generalment molt sensibles a l'aspecte de l'atenció i la caritat en relació amb el bé físic i material dels altres, però callem gairebé del tot quan es tracta de la responsabilitat espiritual amb els germans.

El verb emprat per a definir la correcció fraterna — *elenkhein*— és el mateix que indica la missió profètica, pròpia dels cristians, que denuncien una generació que es lliura al mal. La tradició de l'Església enumera entre les obres de misericòrdia espirituals la de «corregir el qui va errat». És important recuperar aquesta dimensió de la caritat cristiana. Davant el mal no s'ha de ca-

llar. Penso aquí en l'actitud d'aquells cristians que, per respecte humà o per simple comoditat, s'adeqüen a la mentalitat comuna, en comptes de posar en guàrdia els seus germans sobre les maneres de pensar i d'actuar que contradiuen la veritat i no segueixen el camí del bé. Això no obstant, allò que anima la reprensió cristiana mai no és un esperit de condemna o de recriminació; allò que la mou és sempre l'amor i la misericòrdia, i brolla de la vertadera sol·licitud pel bé del germà.

Per tant, és un gran servei ajudar i deixar-se ajudar a llegir amb veritat a dins d'un mateix, per a millorar la nostra vida i caminar cada cop més rectament pels camins del Senyor. Sempre és necessària una mirada que estimi i corregeixi, que conegui i reconegui, que discerneixi i perdoni, com ho ha fet Déu i ho fa amb cadascun de nosaltres.

2. «Els uns en els altres»: el do de la reciprocitat

Aquest ser «guardians» dels altres contrasta amb una mentalitat que, en reduir la vida a la sola dimensió terrenal, no la considera en perspectiva escatològica i accepta qualsevol decisió moral en nom de la llibertat individual. Una societat com l'actual pot arribar a ser sorda, tant davant els sofriments físics com davant les exigències espirituals i morals de la vida. En la comunitat cristiana no ha de ser així.

Els deixebles del Senyor, units a Crist mitjançant l'eucaristia, viuen en una comunió que els vincula els uns als altres com a membres d'un sol cos. Això significa que l'altre em pertany, la seva vida, la seva salvació, tenen a veure amb la meua vida i amb la meua salvació. Aquí toquem un element molt profund de la comunió: la nostra existència està relacionada amb la dels altres, tant en el bé com en el mal; tant el pecat com les obres de caritat tenen també una dimensió social. En l'Església, cos místic de Crist, es verifica aquesta reciprocitat: la comunitat no cessa de fer penitència i d'invocar perdó pels pecats dels seus fills, però al mateix temps s'alegra, i contínuament s'omple de goig pels testimonis de virtut i de caritat, que es multipliquen.

La caritat amb els germans, una de les expressions de la qual és l'almoïna —una pràctica quaresmal típica,

juntament amb la pregària i el dejuni—, rau en aquesta pertinença comuna. Tot cristià pot expressar en la preocupació concreta pels més pobres la seva participació de l'únic cos que és l'Església. L'atenció als altres en la reciprocitat és també reconèixer el bé que el Senyor realitza en ells i agrair amb ells els prodigis de gràcia que el Déu bo i totpoderós continua realitzant en els seus fills. Quan un cristià s'adona de l'acció de l'Esperit Sant en l'altre, no pot deixar d'alegrar-se i glorificar el Pare del cel.

3. «Per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres»: caminar plegats en la santedat

Aquesta expressió de la Carta als Hebreus (10,24) ens porta a considerar la crida universal a la santedat, el camí constant en la vida espiritual, a aspirar als carismes superiors i a una caritat cada cop més alta i fecunda.

L'atenció recíproca té com a finalitat animar-se mútuament a un amor efectiu cada vegada més gran, «com l'aurora: cada cop es fa més clara fins que arriba el ple del dia» (Pr 4,18), en espera de viure el dia sense posta en Déu. El temps que ens ha estat donat en la nostra vida és preciós per a descobrir i fer bones obres en l'amor de Déu. Així l'Església mateixa creix i es desenvolupa per arribar a la maduresa de la plenitud del Crist. En aquesta perspectiva dinàmica de creixement se situa la nostra exhortació a animar-nos recíprocament per a aconseguir la plenitud de l'amor i de les bones obres.

Lamentablement, sempre és present la temptació de la tebiesa, de sufocar l'Esperit, de negar-se a «comerciar amb els talents» que ens han estat concedits per al nostre bé i per al dels altres. Tots hem rebut riqueses espirituals o materials útils per al compliment del pla diví, per al bé de l'Església i la salvació personal. Els mestres d'espiritualitat recorden que, en la vida de fe, qui no avança, retrocedeix.

Davant un món que exigeix dels cristians un testimoni renovat d'amor i fidelitat al Senyor, tothom ha de sentir la urgència de posar-se a competir en la caritat, en el servei i en les bones obres. Aquesta crida és especialment intensa en el temps sant de preparació per a la Pasqua.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Març del 2012

15. Mare en l'atur amb dos fills menors a càrrec seu de 7 i 14 anys escolaritzats. En tràmit d'aconseguir prestació social. Sol·licita: suport econòmic per a despesa bàsica d'alimentació. Import: 200 euros.

16. Matrimoni amb sis fills. Al pare se li acaba l'ajuda familiar i la mare no cobra cap prestació. Tenen familiars que fan suports puntuals. Sol·liciten: suport econòmic per a alimentació bàsica. Import: 280 euros.

17. Home solter de 48 anys sense família, vol retornar al seu poble d'origen, al nord d'Espanya. Sol·licita: suport econòmic per a viatge. Import: 90 euros.

18. Matrimoni sense fills i tots dos en l'atur; ell amb malaltia crònica diagnosticada, ella treballa mitja jornada fent neteges. Sol·liciten: suport econòmic puntual per a despesa de llum. Import: 150 euros.

19. Matrimoni amb un fill menor escolaritzat amb necessitats educatives especials i certificat de disminució. El marit ha esgotat la prestació de l'atur. Viuen del treball submergit de la mare fent neteges. Sol·liciten: suport econòmic per a alimentació bàsi-

ca. Import: 200 euros.

20. Nucli familiar monoparental format per dona de 43 anys amb una filla de 5 escolaritzada. L'únic ingrés es la RMI que rep la mare. No poden fer front a les despeses bàsiques de lloguer, llum i aigua. Sol·liciten: suport econòmic per a alimentació i evitar talls de subministrament. Import: 250 euros.

21. Home solter de 36 anys en situació de molta precarietat econòmica i social. Per a poder començar procés de millora social i laboral li cal un habitatge. Sol·licita: suport econòmic per a habitació. Import: 310 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Unnim **2107.1002.39.3378964893**.

Del 5 al 8 d'abril: Pasqua jove a la parròquia de Vespella.....

«Dins les nostres focors encén, Senyor, un foc que no s'apagui mai.»

Aquesta celebració de la Pasqua jove començarà el dijous 5 d'abril, a les deu del matí, i acabarà el diumenge havent dinat.

Va adreçada a nois i noies majors de setze anys. Els menors d'edat hauran d'anar acompanyats d'un adult responsable i portar l'autorització paterna.

L'estada es farà a la casa de colònies de la rectoria de Vespella (Gurb, Osona). El preu serà de 65 euros (no inclou el dinar i el sopar del primer dia).

Per a més informació es pot consultar la pàgina web: www.pasquajove.org.

Per a inscriure's o aclarir dubtes: secres@pasquajoves.org / 615 174 092 (Eduard) / 696 240 329 (Mimi).

Mort de Mn. Àngel Miralda i Torrentó, prevere diocesà

Vic.- A la ciutat de Vic morí, el dia 10 de febrer, el molt il·lustre llicenciat Àngel Miralda i Torrentó, complerta una llarga vida de noranta-cinc anys de servei a l'Església diocesana.

Era natural de Sant Salvador de Guardiola (Bages), on nasqué el 28 de març de 1916. Estudià al nostre Seminari i completà la carrera sacerdotal a la Universitat de Comillas, essent ordenat prevere el 29 de juny de 1941 a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

L'agost de 1943 era nomenat vicari de la parròquia de Viladrau on exercí el seu ministeri pastoral durant un any. Tot seguit fou cridat al Seminari Major Diocesà, ubicat encara en l'antic edifici del carrer Sant Just, amb el càrrec de prefecte de disciplina i secretari d'estudis. Al mateix temps iniciava la seva labor com a professor per als cursos de filosofia i teologia. Fou ací on desenvolupà una extensa labor durant llargs anys en variats càrrecs de responsabilitat entre altres, a més dels tres indicats, el de bibliotecari.

Totes les activitats que se li encomanaren les exercí sempre amb gran zel, sentit acurat del deure i màxima prudència i discreció. Molts cursos de sacerdots d'avui van passar per les aules del qui anomenaven «doctor Miralda», que es preparava les lliçons a consciència, tothora estudiant, consultant i aportant citacions d'autors de reconeguda autoritat entre el devessall de llibres que sempre l'envoltaven.

Fou director de la revista *Planter*, que és portaveu de l'obra de les vocacions al sacerdoci, durant quaranta-vuit anys, i delegat diocesà de Vocacions. També fou delegat diocesà del clergat i responsable de la seva formació, consiliari de les dones d'Acció Catòlica, membre del secretariat catequètic, de la junta de pelegrinatges, de les festes de la canonit-

zació del beat Pere Almató, professor de religió del col·legi de l'Anunciata del P. Coll... L'any 1985 fou nomenat canonge de la catedral de Vic.

Un altre camp de les seves labors apostòliques fou el de delegat episcopal per als sacerdots de l'OCSHA i delegat diocesà de les Obres Missionals Pontifícies, en aquells anys que una quarantena de missioners esmerçaven un fructífer treball a l'Argentina, Colòmbia, Veneçuela... i també a Ruanda. La sol·licitud i l'afecte envers els sacerdots, religiosos, seglars que eren a missions i envers els respectius familiars era constant, sigui per la correspondència comunicativa, sigui per les seves visites personals als mateixos llocs de missió o per l'enviament de donatius i obsequis.

També cal fer lloable menció del seu treball assidu com a vice-postulador de la causa de beatificació del Dr. Torras i Bages. Aquí també el Dr. Miralda hi posà temps i energies per a tirar endavant el procés, malgrat que el camí va transcórrer enmig de ritmes difícils.

Amb el pas dels anys, lògicament les xacres de l'edat —i especialment la progressiva pèrdua de visió— van anar fent disminuir el seu treball, fins que a l'hora de la jubilació hagué d'entrar a la Casa Sacerdotal de Vic i, més tard, per la precarietat de la seva salut, anà a residir a la Clínica de les Germanes Josefines, on trobà la mort, conservant la lucidesa fins al darrer moment.

Les seves exèquies es tingueren a la parròquia de Sant Domènec de Vic sota la presidència del bisbe Mons. Romà Casanova, acompanyat d'una seixantena de preveres concelebrants i altres entre els fidels, tots els quals pregaren Déu perquè concedeixi un merescut repòs etern al seu servent Àngel Miralda, prevere, com a premi del seu lliurament sacerdotal fidel i constant. Al final de la missa exequial es féu especial reconeixença del seu treball en favor de les missions: els sacerdots ruandesos i els antics missioners cantaren el parenostre en llengua i melodia africanes.

Tot a ½ euro | 500 € donant voltes | Xavier C.

Quan es troben dues persones soles, com ara dins un ascensor, per trencar el gel se solia parlar del temps: «Han dit per la televisió que farà bo, que ja seria hora; o diuen que ve una onada de fred siberià, sovint s'exagera, etc.» Avui la conversa va sobre la crisi i les retallades, amb sons escarafalls regalimant desesperances.

Ben mirada, però, la cosa no va tant pel pedregar si ens atenem al que es pot solucionar amb un bitllet de 500€, aquells *Bin Laden* que ningú no havia vist mai, i del suc que se'n pot treure. Fixeu-vos en la història següent.

Un viatjant ha de fer unes gestions a Madrid, i si tot va bé hi estarà un parell de dies. L'home és previsor i se'n va a l'hotel Atlas per encomanar una habitació, no fos cas que quedés fumut. Arriba a l'hotel, demana pel gerent i li diu: «Miri: no sé si em quedaré un parell de dies; voldria reservar una habitació. Si li sembla bé li deixo un bitllet de 500€ i ja seran a compte de la factura. Però si no em quedés, li ho vinc a dir i me'ls torna.» Es posen d'acord i el viatjant marxa.

El gerent, amb el bitllet de 500€ a la butxaca, diu: «Ves que dec una factura al carnisser. Li trucaré que passi a cobrar.» Ho fa i al cap de poc el carnisser cobra.

El carnisser amb el bitllet de 500€ diu: «Ara que hi penso, tinc un deute amb el mecànic que em reparà el frigorífic. Hi passaré a pagar-li-ho.» Hi va i li paga.

El mecànic amb el bitllet de 500€ diu: «Recordo que dec una factura al magatzem de material. Hi trucaré perquè vingui a cobrar.» Ho fa i aquell cobra.

El del magatzem amb el bitllet de 500€ a la mà diu: «Tinc pendent una factura a l'advocat que em va defensar d'una denúncia; li trucaré perquè passi a cobrar.» Al cap de poc l'advocat ja havia cobrat.

L'advocat amb el bitllet de 500€ exclama: «Ves per on, vaig quedar a deure a l'hotel Atlas part de la festa que vam fer per l'èxit del meu bufet. Hi passaré a pagar-la.» I poca estona després ja havia fet el pagament al gerent de l'hotel

Cap al migdia el viatjant torna a l'hotel Atlas, es troba amb el gerent i li diu que ha fet tota la feina i que no es quedarà, i tal com havien acordat li demana que li torni el bitllet de 500€. El gerent es posa la mà al butxaca i li diu: «Aquí el té.»

Com deia aquell, que d'aigua només n'hi ha una i va donant voltes, passa igual amb el diner. Sempre és el mateix que va de mà en mà, però no se sap qui se'l queda. Segurament els quatre aprofitats de costum. Cal administració correcta, bons aliments i llevar-se ben d'hora.

fxavier3659@yahoo.es

Dites casolanes | Sebastià Codina**De pecadors tots, de sants no gaires**

Una mica de tot i quedarem millor... Qui es creu bo del tot és que té molt mala memòria. Si en tenia, la deu haver perduda pel camí de la vida. A la missa, quan volem proclamar la nostra fe, el primer que fem és reconèixer que som pecadors i dir: «Senyor, tingueu pietat!» Això és començar bé. Vulgarment diem que no n'hi ha un pam de net. La Bíblia parla del just que pecca set vegades cada dia, i també: «Qui sigui net de pecat que tiri la primera pedra.» Els acusadors van quedar de pedra. Ningú no es va ajupir a collir un parell de rocs.

Hi ha molt bones persones, més del que sembla. No fan soroll. No criden l'atenció. Hi ha gent jove que, sense participar en els actes de culte i mirant-se de reüll l'Església, fan gestos d'una bondat immensa. Això ens hauria de fer pensar.

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.**REDACCIÓ:** Santa Maria, 1 - 08500 VIC**ADMINISTRACIÓ:**

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60